

Disse Konferencer og Kongresser er aldrig teoretiske Diskussionsmøder, men Sammenkomster af rent forretningsmæssig Karakter til Afgørelse af vigtige tjenstlige og økonomiske Spørgsmaal, og hvad angaar Omkostningerne ved de foretagne Rejser, ligger de ganske i samme Plan som Omkostninger for vore udenlandske Kolleger.

Naar det om de foretagne Tjenesterejser med fuld Ret kan siges, at baade deres Hyppighed og Varighed er bestemt af internationale Vedtagelser og Forholdenes Magt, saa er Forholdet ganske det samme med Hensyn til Repræsentations-Udgifterne. Den langt overvejende Del af disse Udgifter er bestemt af international Sædvane, baade hvad Anledning og Omkostninger angaar. Ved internationale Postkongresser har de 4 nordiske Lande ved flere Lejligheder optraadt i Fællesskab og fordelt Udgifterne. I nogle Tilfælde er Administrationens Skøn det afgørende.

Som Eksempel paa Forhold, der har nødvendiggjort Rejse- og Repræsentationsudgifter i særligt Omfang, kan nævnes følgende:

Ved Verdenskrigens Slutning anmeldte de ny opstaaende Stater sig som Medlemmer af den internationale Telegrafunion med det Forbehold med Hensyn til Taksternes Fordeling, at de alle — uden Hensyn til Størrelse og Befolkningstal — vilde oppebære Takstandele af samme Størrelse som de „store Lande“ (England, Tyskland, Frankrig, Italien); Danmark havde ligesom andre mindre Lande under Telegrafunionen (Holland, Belgien, Luxembourg, Svejts og Bulgarien) mindre Takstandele end de „store Lande“, saaledes at Danmarks og de andre „små Lande“s Telegramindtægter for international Trafik paa denne Maade forholdsvis blev betydelig ringere end f. Eks. Letlands, Litauens og Estlands tilsvarende Indtægter.

For at faa dette Forhold ændret sammenkaldtes paa dansk Initiativ en forbedrende Konference imellem de „små Lande“ (Holland, Belgien, Luxembourg, Svejts, Bulgarien og Danmark) i 1924 i København, paa hvilken man enedes om fælles Optræden og Samarbejde paa Verdens-Telegrafkonferencen i Paris i 1925 til Opnaelse af ensartede Takstandele for samtlige Lande under Telegrafunionen. Konferencen i København varede 4 Dage (24.—27. Juni 1924) og medførte Repræsentationsudgifter til et Beløb af ca. 10 000 Kr. Paa Verdens-Telegrafkonferencen i Paris 1925 fortsattes Samarbejdet, og det lykkedes at faa dannet en Sæmslutning af Repræsentanter for 19 Stater med det Formaal at faa gennemført ensartede Takstandele for international Telegramtrafik. Det lykkedes disse 19 Stater at faa deres Ønsker i alt væsentligt gennemført, hvilket naturligvis kun kunde ske ved gensidigt Sammenhold og ved at gøre deres Indflydelse gældende overfor dem af de „store Stater“, med hvis Repræsentanter man gennem tidligere Samarbejde stod paa forhandlingsmæssig god Fod; man havde navnlig god Støtte fra den tyske Administrations delegerede, ligesom de svenske og norske delegerede indtog en velvillig Holdning.

Danmarks Interesse i at faa gennemført denne Sag var en Merindtægt af den internationale Telegramtrafik paa ca. 600 000 Kr. aarlig, som man siden har oppebaaret.

Da Kalundborg Radiofonistation den 29. August 1927 satte i Drift, overtog Stationen den siden 11. Februar s. A. af Sorø Radio benyttede Bølgelængde 1153 m, fordi Bølgelængder af denne Størrelsesorden er særlig egnet for Radiofoni. De kræver, for at give Lytterne samme „Modtagestykke“, ringere Energi end Bølgelængderne f. Eks. mellem 200 og 545 m og er ikke som disse forstyrrede af Skibstelegrafering.

I Efteraaret 1927 traadte den internationale Radiotelegraf-Konference sammen i Washington, bl. a. for at behandle Spørgsmaalet om Bølgelængdernes Fordeling til de forskellige Radiotjenester. Danmark var paa Konferencen repræsenteret af fhv. Generaldirektør Krarup og Telegrafingeniør Wamberg, der den 26. Oktober 1927 telegrafisk meddelte, at det var Hensigten at træffe Bestemmelse om, at samtlige europæiske Radiofonistationer, der arbejdede paa en Bølgelængde over 1000 m, i Princippet senest et Aar efter Konventionens Ratifikation skulde henføres enten til Baandet mellem 1875—1340 m eller til Baandet mellem 545—200 m.

Det var usandsynligt, at Danmark kunde opnaa en Bølgelængde i førstnævnte Omraade, og tildeltes der Danmark en Bølgelængde i Omraadet 545—200 m, maatte der bygges en ny Storstation med en Energi paa 8 à 10 Gange den nuværende Ydeevne. En saadan Foranstaltning vilde, om den paa det daværende Trin i Udviklingen overhovedet var mulig, medføre en Udgift paa 1,5—2 Mill. Kr. Chefen for Post- og Telegrafvæsenets tekniske Afdeling, Overingeniør Kay Christiansen, rejste derfor til Berlin den 4. November 1927 for hurtigst at høre den tyske Administrations Stilling til det paa Konferencen i Washington forelagte Spørgsmaal. Efter Hjemkomsten fra Berlin telegraferede man til de dan-